

08. ART PER FER CIÈNCIA

→ **DANIEL TAMMET. Un infant de nombres i un home de lletres**
 Residència d'Investigadors
 8 de febrer. A les 22 h

MARA DIERSSEN

“HI HA GENT QUE NO POT PARLAR, PERÒ SÍ CANTAR”

És una de les neurobiòlogues més reconegudes a l'estat espanyol. Però la seva carrera científica no es pot explicar sense parlar d'art. Entre d'altres, és vocalista d'un grup de rock que recapta fons per a la recerca

Mara Dierssen encara recorda com, al principi dels primers concerts solidaris que va fer amb el grup de rock From Lost to the River –una traducció matussera de l'expressió castellana *de perdidos al río*–, la meitat de la sala vibrava al ritme de les guitarres des del primer acord i l'altra meitat quedava immòbil. Al final del bolo tots s'animaven, però costava. “Els primers érem nosaltres i les persones amb síndrome de Down que havíem convidat, i la resta, coneguts nostres i gent del carrer que havia vingut a veure'ns”, explica des del laboratori on treballa al Parc d'Investigació Biomèdica de Barcelona, davant del mar.

Però no cal anar a un bolo de From Lost to the River per veure aquesta reacció. A la vida real acostuma a passar una cosa semblant. “Sembla com si visquéssim en dues realitats paral·leles, però estic convençuda que moltes vegades si rebutgem el que és diferent és perquè ens fan por les persones que no coneixem”, lamenta Dierssen, mentre busca la pàgina web on hi ha la informació del seu últim concert. L'últim troba el cartell: Luz de Gas, 25 de gener de 2019, entrades anticipades a 10 euros. Com totes les actuacions que fa el seu grup –amb científics a les seves files–, explica que aquest cop els diners recollits també aniran a finançar projectes de recerca: “Falten molts recursos per a la investigació, però el cas de la discapacitat és sagnant”.

De pare neurocientífic i mare pintora, Mara Dierssen investiga com funciona el cervell i se centra sobretot en els mecanismes d'aprenentatge de les persones

amb discapacitat. Però la seva recerca científica mai s'ha desvinculat de la música. “L'art i la neurobiologia estan molt connectades”, insisteix en diverses ocasions, i posa exemples d'aquesta simbiosi: les persones a qui el cervell no els permet parlar, però sí cantar; les melodies que produeixen tristesa al nostre cervell; els tractaments per al Parkinson en què s'utilitza la música...

Atrapats en la teoria

La seva relació amb l'art no acaba aquí. En la línia del que fa amb From Lost to the River, Dierssen també prepara espectacles de divulgació científica on s'endinsa en els intricats secrets del cervell a través de projeccions artístiques i tecnològiques. I fa uns anys, fins i tot, també va tenir un inquietant pèl estrany a la plantilla del seu grup de recerca format per matemàtics, biòlegs i psicòlegs. Era un artista que es va unir a la investigació durant uns mesos: “Mentre els científics estem atrapats en les nostres teories, l'art ens permet alliberar-nos dels lligams conceptuals i veure, per exemple, les imatges del cervell d'una altra manera”.

A primera vista, l'art i la ciència poden semblar formes de conèixer totalment oposades. Però molts, com Mara Dierssen, ja fa temps que dediquen esforços a fer caure aquesta compartimentació del saber. Diuen que no té sentit, que el futur passa per sortir precisament d'aquests esquemes. I que, al capdavall, les sensacions més pures de la pràctica científica i artística són les mateixes: la capacitat de sorpresa i la inspiració.

PERE TORRERA